

L'ESCUPTOR

L'escultor es recreà en aquelles formes, assaborint-les completament. Havia deixat els dits un moment en remull en aquella colossal palangana d'aigua salada, però la calcària havia cristal·litzat a les ungles tornant-se d'aquell color blanc setí que demostrava la puresa de l'element. Era, indiscutiblement, complicat de treballar aquella matèria que, de seguida i de manera anàrquica, es fonia en estructures esquerpes i descarnades. La seva consistència era semblant a la del guix.

Com que era tan difícil d'esculpir, havia pensat a aconseguir un motlle prou voluminós però encara no l'havia trobat, i el que havia emprat en la construcció d'aquella peça, que és ara prou coneguda entre Llers i Figueres, no li servia; sens dubte, els ingredients eren similars, per no dir iguals; sobretot ho eren les sedimentacions que havien provocat les fondàries marines. Estudià el terreny i amb la idea en el magí s'abocà a modelar, a fer i desfer, absort i sense límits en el temps que l'empenyessin a apressar-se.

Era de l'opinió que una obra no s'acaba mai, sinó que és un procés continuat, màgic i compartit amb altres éssers. Quan ell la donés per finalitzada, seria l'erosió qui se'n cuidaria, amb la seva abraçada manyaga i contundent, de corcar la roca, de ressaltar-ne noves formes i de llepar-ne d'altres fins a deixar-les tan polides com un mirall de petits cristalls que es barrejarien, endebades, amb un gran nombre d'impureses, com és el cas de l'argila, en aquesta zona més aviat de color terrós daurat pujat. Amb dues passes es col·locà més enllà d'on ara es troba la Muga, molt a prop de la mar. Es veia prou bé així en perspectiva, però decidí treballar més aquells replecs de la roca. Passava i repassava aquelles mans, una i una altra vegada, per les ondulacions, fins que va quedar satisfet del tot. Aquell massís, que de lluny s'endevinava compacte, a còpia de temps verdejava de pins i matolls, de farigola i romani. Es sentia cofoi, perquè en aquella plana havia instal·lat una escultura sense precedents en el món. Havia cregut sempre en l'unicitat de les coses, no defugia pas la interrelació dels elements, fossin materials o no, com és el cas de quan aparegueren les persones més endavant: la mescla subtil conformava un únic jo, intransferible, viu. Diferenciava el cos de la ment, però la vida era en cadascun dels components de la natura. Aquella mateixa estructura que acabava de crear tenia vida pròpia ara per ser ella com era, perquè patia també del desgast de la pluja, del vent i fins i tot de l'aigua de la mar, i al cim, les arrels de la vegetació escorcollaven i xuclaven la seva